

Phần 1

Chương 1

Ta cưới Ba Động vân bay loạng choạng tới trước Nam Thiên môn, tên Nhị Lang thần khó ưa nhìn thấy ta, cười tới nổi con mắt thứ ba cũng híp tịt lại.

“Tiểu Đậu tiên, chưa cưới nổi mây ngũ sắc à?”

Hắn liếc mắt nhìn phương tiện đi lại của ta với con mắt xấu xa, rồi tia xuống Kim Biên Tường Vân bảy màu chói chang dưới chân mình, bĩu môi tặc lưỡi: “Cái gì gọi là Thiên tiên chênh lệch? Đúng là quá rõ ràng lộ liễu rồi mà.”

Ngày nào cũng bị hắn xía xói, nên ta cũng chẳng thèm phiền muộn nữa, liếc qua bộ đồ vàng chói diêm dúa của hắn, ta xách tà váy thong thả bước lên: “Cái gì gọi là vàng như phân, đây đúng là rõ ràng lộ liễu quá rồi mà.”

“Đồ tiểu tiên thiếu hiểu biết! Đây là màu nhuộm chỉ có thượng tiên dòng dõi quý tộc mới được mặc, lý nào lại gộp chung với thứ thô tục ô uế đó!”

Làn da màu đồng của Nhị Lang thần đỏ bừng lên, chiến bào yêu dấu bị người ta sỉ nhục, chắc là đang ức tới độ nhồi máu cơ tim.

“Mình mặc đã xấu, còn không cho người ta nói sao?!”

Ta chẹp miệng, nhủ bụng muôn giữ nguyên bộ mặt lạnh tanh vạn năm không đổi thật là khó, lúc nào về ta phải tìm Thiên Thanh quân mặt liệt hỏi thăm chút xíu kinh nghiệm mới được.

“Ngươi!” Con mắt thứ ba của Nhị Lang thần bắt đầu tím rìm lại, lườm ta nghiến răng ken két: “Ngươi nói đi, rốt cuộc ta mặc xấu chỗ nào?!”

Tốt xấu gì hắn cũng là thành viên chủ chốt của nhóm mỹ nam thần tượng GODFIVE người gặp người thích, tiên gặp tiên yêu, thành viên câu lạc bộ hâm mộ phải nối dài từ đây tới tận Tây Thiên, vậy mà tiểu tiên hạ đẳng này lúc nào cũng bị mù màu, không biết nhìn mỹ nam.

“Lời thật khó nghe mà.” Ta liếc Nhị Lang thần đầy xót xa thương hại, tỏ vẻ bác ái bao la phổ độ chúng sinh: “Thượng tiên cần gì phải chuốc khổ vào mình, sao không đối diện với sự thật tàn khốc đi?”

Nói xong thì chấp tay chào, phi thân biến vào Nam Thiên môn mất dạng.

Phương chủ từng dạy rằng, làm một tiểu tiên thấp kém, có tài năng hay không cũng chẳng sao, nhưng tài chạy trốn thì phải luyện cho giỏi giang.

Nhất là loại tiên rau cải, đạo đức cao cả, kiên cường cứng cỏi như ta đây.

À, quên giới thiệu, ta là một hạt đậu đũa, họ Giang⁽¹⁾ tên Đậu, là một nàng tiên đậu đũa.

Ừm, ta biết, mọi người nhất định đang nhìn ta bằng ánh mắt nghi ngờ khinh bỉ chứ gì.

Đậu đũa mà cũng tu thành tiên được sao?

Lúc ta vừa bay lên Thiên Đình, hầu như tất cả tiên nhân đều hỏi ta câu này ngay vào lần đầu gặp mặt.

Thế là ta đành phải kiên nhẫn dẫn dắt từng bước một cho họ hiểu: Thời đại thay đổi, ngày nay nhà nhà đều chạy theo xu hướng tu tiên, trừ tộc đậu đũa của ta ra, mấy họ đậu tương đậu phụ, đậu nành đậu trắng, đậu đen đậu dao, nói chung là các giống đậu, hễ đậu nào có tý tuệ căn đều bước lên làm tiên - bất chấp hễ là đậu to hay đậu nhỏ, chỉ cần có thể làm tiên thì chính là đậu hảo hạng. À, đương nhiên không tính loại đậu nhập vào từ Nhật Bản, nó là thực phẩm nấu chín đã qua chế biến, mất linh hồn lâu rồi.

Nghe xong lời trần tình của ta, hơn nửa số tiên nhân đều nhìn ta bằng ánh mắt quái đản.

Tất nhiên ta biết rõ suy nghĩ của họ.

Nhưng không hề gì, lẽ thường mà, một vị tiên gương mẫu tao nhã, cô độc một mình như ta thì chắc là không dễ được phạm yêu tục tiên đón nhận, ta đã thấu từ lâu rồi.

Trên thực tế, phần đông tiên tử nghi là đúng, bởi quả thật ta nào phải hạt đậu đũa tu thành tinh gì đâu.

Nhớ lại bữa đại điển nhập tịch hôm ấy, Phương chủ cau mày nhìn ta ngáp ngà ngáp ngừng nói: “Muội muội ngoan, hiện tại giới tiên hoa cỏ chỉ còn ba chỗ trống, khoai lang, tỏi non với đậu đũa, muội tình nguyện làm đại biểu cho nhà nào?”

Khoai lang căng khí, tỏi non thối miệng, đậu đũa dẹp lép.

Ta cảm thấy mắt mình hoa lên, không đành được ham muốn hứng gió rơi lệ hình mỳ sợi: “... Nhà nào nhiều anh em thì đầu quân nhà đó!”

Đề mai này lỡ bị tên lưu manh ác bá nào ăn hiếp, thì hên xui gì sau lưng còn cả một đại gia tộc đánh hội đồng giùm!

Phương chủ gật gù khen ngợi, cả vườn hào quang đều sáng sủa trong mắt cô ấy.

“... Vậy thì chọn đậu đũa, một loại cây đa bào, một lần mang thai nhiều con, huynh đệ tỷ muội đầy đàn đầy đống, muội muội quả là có phúc!”

Giọng Phương chủ vừa lắng xuống, Điện Hạ và chúng tiên cũng bắt đầu xả hơi, tiếng ca tụng chúc mừng nổi dậy liên tiếp, tràng này nối tiếp tràng kia, hết như dãy núi Tây Vực trải dài thao thao bất tuyệt.

Tháng tư năm Long Phong, trên Thiên Đình ra đời một gốc cây đậu đũa đầu tiên có thể được liệt vào hàng tiên ban, à nhầm, là vị tiên đậu đũa đầu tiên.

Đó cũng là ngọn nguồn lên chức tiên của ta. Mấy chuyện xưa cũ trước khi làm tiên ta đã quên gần hết từ lâu, ký ức lơ mơ hệt như hoa trong gương, trăng trong nước, thỉnh thoảng một cái bóng mờ bay tới, thò tay chụp, nhưng lại phát hiện chẳng qua chỉ là công dã tràng.

Ta có hỏi thử Phương chủ, Phương chủ chỉ nói chuyện ta thăng chức tiên là do Ngọc Đế bổ nhiệm, trước đây cô ấy chưa từng thấy ta bao giờ, nên tất nhiên cũng không biết tình hình cụ thể.

Các tiên tử khác cũng hết sức xa lạ với ta y như vậy, xem ra trước đây ta quả thật không phải người trên trời.

Thế là ta dừng cảm suy đoán tiền thân của mình, ảo tưởng mình là công chúa trần gian, tiên hồ yêu giới, thánh nữ Ma giới, đa chủng loại phong cách thân phận, vì làm ra chuyện tốt rúng động nhân gian mà được Ngọc Đế đặc biệt đề bạt.

Thăng chức tiên là một chuyện siêu tốt siêu siêu tốt, tiên nhân là chức cao quý nhất mà cũng nhàn nhất, ta thật lòng thật dạ nghĩ như vậy.

Không làm tiên đậu đũa thì không phải rau tốt, đây là câu châm ngôn mà Giang Đậu ta sáng tạo ra.

Ta cười Ba Động vân bay vào trong Phương Thảo môn, sư tử Thiển Giáng cũng vừa dắt thú cưng Pháp Lang Hương thú của Phương chủ lon ton vào cổng.

“Đậu nhi bây giờ dùng Di Hình pháp ngày một thạo rồi.” Sư tử cười tới mặt mày cong cong: “Nghe nói hôm nay lại cho Nhị Lang chân quân tức điên hả? Để khỏi phiền phức sau này, ta thấy muội nên sớm sớm tới Dao Trì bắt một đám mây ngũ sắc về đi, có vậy mới bỏ chạy nhanh hơn chút.”

Đương nhiên ta biết sư tử đang nhạo ta, với bản lĩnh gà mờ của ta, khiêu chiến với Nhị Lang chân quân rõ ràng là vác thân tới cửa cho người ta băm, chỉ có âm thầm lặng lẽ quơ ống tay áo thu mây thôi.

Từ đầu tới cuối ta chưa từng chủ động chọc ghẹo vị thượng tiên này lần nào. Ta với hắn sở dĩ kết thù, chẳng qua là bắt nguồn từ một hội bàn đào lần thứ bao nhiêu đó.

Ta núp ở một góc xa xôi tới nỗi mùi đào cũng không ngửi thấy, lấy hình thức độc thoại để bày tỏ một cách súc tích và vắn tắt về nhan sắc của hắn, trên góc nhìn không quá phù hợp với trào lưu đại chúng.

Sau đó chẳng biết ra làm sao, câu độc thoại này của ta lại lọt tới tai hắn (Tới đây ta kêu gọi tôn trọng quyền riêng tư, kêu gọi tự do ngôn luận, phản đối nằm vùng!). Thành ra từ đó trở đi ông anh này mỗi lần nhìn thấy ta đều héch mui lên trời, thối râu tròng mắt.

Ôi, vị thượng tiên thân phận tôn quý này, từ nhỏ được các chị em tiên nữ nâng niu lên chín tầng mây tới nỗi hồng hóc rồi, đầu óc cũng hóa ra chật chội hết sức, không cho phép phật ý một tí nào.

Dù cho, những câu ta nói là thật cả.

“... Đậu nhi ngoan à, màu áo này của muội thật là đẹp.” Thiên Giáng nằm bò lên cái bàn vuông nhìn ta thi triển pháp thuật, mắt dần mê say, giọng mang ước ao.

Ta quay đầu lại nhìn tỷ ấy cười duyên.

Sao không đẹp cho được? Toàn bộ chín chín tám mươi một công đoạn đều do ta chính tay nhuộm, màu sắc trang nhã hấp dẫn, đều đặn mịn màng, tươi tắn hết như da trẻ con, đây là thuốc nhuộm độc nhất vô nhị trên thiên giới, Phương chủ còn đích thân đặt hai biệt danh cho nó, “Mặt con nít” và “Mỹ nhân say”.

Bởi là thuốc nhuộm bí truyền kèm theo kỹ thuật bảo mật, cả thiên giới chỉ có mình ta dùng màu đỏ này, nên ta mới có tiên hào là Giang Đậu Hồng⁽²⁾.

Mấy trăm năm làm lụng kiên trì, sản phẩm tạo ra chất lượng cao quý có một không hai.

Mọi người xem, làm một tiên tử có văn hóa có khí chất, cho dù làm bộ làm tịch cũng là tấm gương điển hình cho vạn tiên kính ngưỡng!

“Mà thôi mà thôi, mỗi lần khen muội cũng có xin được món gì tốt đâu, muội cũng đâu chịu tặng ta một bộ.”

Thiên Giáng thấy ta cười thì quay ngoắt mặt đi, trề môi thấp giọng lầu bầu: “Mấy thứ đó còn chả tới tay Phương chủ, sao lại tới lượt ta...”

“Pháp Lang đã ăn gì chưa?” Ta quay lưng chạy tới bên Hương thú, vỗ vỗ cổ nó hết sức thân thiết: “Có muốn ta dắt ngươi tới Thương Nam ăn mật hoa Linh Tiêu không?”

Pháp Lang đã quen thân ta từ lâu, vừa nghe có mật hoa Linh Tiêu ăn thì gật đầu phà hơi liên tù tì, từ sợi lông tới móng chân đều sưng rơn.

“Muội là quỷ ranh ma!” Thiên Giáng chịu thua đành bàn giao dây cương, mặt hờn dỗi: “Chỉ giới trộm ăn mật hoa của Thiên Thanh quân thôi!”

“Thiên Thanh quân tình như thủ túc với Phương chủ, khéo sao cũng là chủ cũ của Pháp Lang, tới chỗ Thiên Thanh quân xin ít mật hoa ăn cũng có gì là sai trái đâu.” Ta cười hi hi.

“... Chỉ có muội là coi chuyện tới Thương Nam nhẹ bẫng như không.” Thiên Giáng thu tay về, nhìn ta lắc đầu: “Thảo nào Pháp Lang chịu theo muội tới Thương Nam.”

Mấy vị tiên tử sư tỷ của ta, trước khi tới Thương Nam phải dốc ruột dốc gan chải chuốt mấy canh giờ, sau khi tới Thương Nam thì mặt đỏ tới mang tai, tay

chân luống cuống, hồn nhiên quên hết mọi thứ không phải Thiên Thanh quân. Tiên tử say sưa, chỉ tội Pháp Lang Hương thú số khổ nhiều lần vượt mặt thời điểm hút mật hoa Linh Tiêu tốt nhất, cuối cùng thần thú nổi giận, suýt chút nữa không bao giờ muốn ghé qua Thương Nam nữa.

“Sur tử yên tâm, muội gặp Thiên Thanh quân cũng không hồ đồ nổi đâu.” Ta dặt dây cương đi ra ngoài cửa, lông mi che giấu sóng dữ trong lòng.

Đâu chỉ không? Mà là vĩnh viễn không bao giờ!

Cho dù có gặp ác mộng khủng bố chừng nào, nhìn thấy Thiên Thanh quân cũng phải bừng tỉnh giấc.

Cổ dần nén sự thật chực trào ra khỏi miệng, ta dặt theo Pháp Lang đứng đỉnh bước lên tiên lộ ngoằn ngoèo thông tới Thương Nam.

Lúc này đã sắp tới hoàng hôn trên thiên giới, Ba Động vân dưới chân ta dần dần bị ánh nắng chiều nhuộm thành từng dải màu son, cứ như muốn tan vào bộ váy ta đang mặc.

Giang Đậu Hồng ơi Giang Đậu Hồng.

Từ lúc ta thăng tiên có ký ức tới giờ, thì đã luôn mặc màu này rồi.

Nói lại cũng lạ, tuy hơn nửa ký ức đã đánh mất, nhưng trong đầu vẫn cứ nhớ như in bí quyết nhuộm màu đậu đũa đỏ này.

“Ba phần ráng hồng, ba phần đỏ nhạt, hai phần cây hoa khói, một phần chu sa, sau đó nhỏ vào trong thuốc nhuộm thêm sáu giọt mật hoa Linh Tiêu, vậy là có được màu đậu đũa đỏ.”

Lời này là ai nói ấy nhỉ?

Nam nhân? Nữ nhân? Tiên tử? Yêu quái?

Hắn hay nàng có quan hệ gì với ta?

Cha con? Tỷ muội? Tình nhân? Bằng hữu?

Hình như phạm vi càng ngày càng mờ mịt rồi.

Áy, chẳng phải ta ki bo không muốn chia sẻ công thức thuốc nhuộm, cũng không phải tiếc của không chịu tặng sản phẩm cho người ta, đối với người tu tiên mà nói, những thứ này chỉ là tục vật dễ dàng vứt bỏ thôi.

Chẳng qua là ta mang máng nghĩ rằng, màu đậu đũa đỏ độc nhất vô nhị này có thể tìm lại ký ức đã mất về cho ta, dù chỉ tìm được một phần nhỏ thì cũng rất tốt rồi.

Tuy ta là mầm đậu đũa một lòng ngộ đạo, nhưng cũng không muốn làm một vị tiên ngờ nghếch có cái đầu tàn tật, ngay cả cha mẹ anh em cũng không biết! Cũng chẳng phải ta trần duyên chưa dứt, nguyên nhân thiết yếu nằm ở chỗ, tiên ở trong giang hồ, khó tránh khỏi bị chém, nếu như sợ bị chém, thì phải biết ôm bấp đùi! Làm một tiểu tiên mới toanh, thân cô thế cô mỏng manh dễ vỡ, Giang

Đậu Hồng, Đậu tiên tử ta đây, luôn khát khao sâu sắc một ngày nào đó có thể tìm được gia đình ấm áp cùng tổ chức bao la để nương tựa.

Có câu dựa lưng đại thụ tìm bóng mát, người cho là làm tiên thì không cần mở rộng quan hệ sao? Người cho là làm tiên thì không cần lập bè lập đảng sao? Người xem Nhị Lang thiên quân đi, chẳng phải ỷ vào thân phận cháu ngoại trai của Ngọc Hoàng đại đế, hô mưa gọi gió giữa thanh thiên bạch nhật oai phong biết bao sao?!

Lấy đó làm gương, tiên Đậu Đũa ta đây đã thấm sâu tư tưởng, lo lót quan hệ bám váy kéo quần là điều vô cùng cần thiết.

Hít thở sâu một hơi, ta cam chịu số phận cười áng mây nhỏ tiếp tục bôn ba.

Chỉ hy vọng nhục thai trước khi ta thăng tiên có thể quen biết nhiều thần tiên yêu quái có máu mặt, chứ nếu toàn bộ đều là đậu phụ đậu đũa đậu tằm, thì cuộc đời này của bốn tiên tử chỉ còn nước ôm mặt rơi lệ. Khỏi phải bàn tới việc đấu với Nhị Lang thần, dù là đấu với thần kê mà con thú cung Hao Thiên Khuyển của hắn ăn mỗi bữa, sợ là tộc Đậu Đậu của chúng ta chỉ tổ tự rước lấy nhục, tự chui đầu vào rọ, tự tìm đường tuyệt vọng!

Bay chừng nửa canh giờ, cuối cùng đã nhìn thấy cái cột đá trắng tròn độc quyền của Thương Nam ở đằng xa, một xanh, một trắng, một đỏ, ba chân đứng vững, nổi thẳng tới chín tầng trời cao.

Thương Nam này nằm ở vùng yên tĩnh của Thiên đình, mây mù quấn quanh, phong cảnh tuyệt đẹp, tồn tại hết như thánh cảnh vậy.

Có lẽ tại ban ngày lao động cực nhọc quá độ, bây giờ Ba Động vẫn dưới chân ta bỗng nhiên nhạt bớt, như cấp báo nó sắp tan mất.

“Ngoan, người tự đi tìm hoa Linh Tiêu trước đi.”

Ta buông dây cương của Pháp Lang ra, treo lên cho nó bình hồ lô tử kim, rồi vuốt cổ nó dặn dò liên miên.

“Hoa chỉ nở trong tích tắc thôi, không được ham chơi quá, còn nữa, nhớ phải hứng vài giọt đem về cho tiểu tiên ta, không thì lần sau... hừ hừ!” Ta nhe răng cười ác độc với nó: “Không bao giờ dẫn người tới nữa!”

Pháp Lang rụt cổ, đeo hồ lô lưng lửng, quay mông đi.

Quản lý thuộc hạ là một môn nghệ thuật, thỉnh thoảng cũng cần ra oai chút đỉnh. Ta nhảy khỏi thảm mây, bắt đầu ngồi thiền củng cố căn nguyên.

Chưa đầy một nén nhang sau, ta đã thấy toàn thân dạt dào máu huyết, sức sống như đã tìm về lại.

Niệm một bài quyết, phát một cái tay, đám Ba Động vẫn mập mạp trắng trẻo đã bay tới trước mặt ta, khí thể sung mãn tướng tá căng phồng, không còn dấu hiệu nào như sắp biến mất nữa.

“... Bọn họ ai cũng kêu ta tới Dao Trì kéo một đám mây ngũ sắc về.”

Ta vượt đám mây nhỏ mềm như bông trước mắt, vẻ mặt không nở: “Nghe đâu rất đẹp, bay cũng nhanh hơn người.”

Xì một tiếng, Ba Động Vân nhát thời xiu đi hơn phân nửa.

“... Nhưng mà, ta thấy người rất đẹp, trắng trắng, thuần khiết.”

Nhìn tâm hồn bé nhỏ của đám mây bị tổn thương, ta không biết nên khóc hay cười đây.

Phù phù! Ba Vân Động cấp tốc lấy lại vóc dáng ban đầu.

“... Với lại, đi chậm cũng đâu sao, ngày nay không phải đang khởi xướng phong trào sống chậm sao? Cũng có phải gấp gấp đi đâu thai đâu.” Ta cong khóe miệng cao hơn: “Bổn tọa vẫn thích tiểu Ba người nhất!”

Bụp! Một tiếng nhỏ vang lên, Ba Động vân thoát cái phòng to hơn lúc đầu gấp hai lần, còn bay tới bay lui chung quanh ta biểu diễn tư thái thần tiên, tự tin bùng nổ hả hê đắc chí.

“Ôi chao.”

Ta giang rộng tay chân, lười biếng nằm lọt thỏm trong đám cỏ cây um tùm, hai tay gối đầu ngắm trời.

Thương Nam này thật đúng là thánh địa tiên giới, đâu đâu cũng đầy tinh hoa thần khí, cho nên ta với tiểu Ba mới có thể lấy lại hơi nhanh như vậy.

Tiệc một nỗi là, ngay trong thánh cảnh tiên giới lung linh mờ ảo này lại có một người.

Một người mà ta không tài nào chịu đựng nổi.

Một người mà dù cho ta có suy nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi tại sao hắn có thể định cư ở chỗ đẹp thế này.

“Tiểu Giang Đậu?”

Trên đầu đột nhiên thối tới một cái bóng.

Ta thật tình hy vọng bây giờ mình có thể nhắm mắt lại, nếu chỉ nghe thấy giọng, ít nhiều gì trong lòng cũng có thể khơi ra mấy gợn sóng rung động lâng lâng.

Thở dài, nghe lệnh bò dậy, quay về hướng cái bóng nhợt nhạt vái chào thật sâu.

“... Tiểu tiên Giang Đậu Hồng của Phương Thảo môn, xin bái kiến Thiên Thanh Thánh quân.”

Ta là tiên.

Ta là tiên đậu đỗ.

Ta là một tiên đậu đũa thân cô thế cô mong manh dễ vỡ.

Ta là một tiên đậu đũa thân cô thế cô mong manh dễ vỡ, nhưng lại nắm giữ bí mật lớn nhất của Thiên đình, vả lại còn phải kiềm nén tới vô cùng đau khổ.

Tóm lại mấy ý trên, thật ra ta là một tiên số khổ.

Ghi chú:

1. Giang Đậu nghĩa là Đậu Đũa.
2. Đậu Đũa Đỏ.

Chương 2

“Gọi Thiên Thanh là đủ rồi, không cần kèm theo tiên hào.” Người này nói giọng nhạt nhẽo hệt như đang ra lệnh cho kẻ dưới.

Chất giọng thanh thúy như ngọc, tựa như rượu ngon ủ ngàn năm thượng hạng của Thiên đình, thuần chất khiến người ta vừa nghe đã say, cả đời cũng không muốn tỉnh.

Ta nhắm mắt lại, kiềm chế cơn sóng lòng nhấp nhô lên lên xuống xuống.

“Người dẫn Pháp Lang tới lấy mật hoa để ăn sao?” Thiên Thanh cất giọng hỏi ta: “Vì sao chỉ có mình ngươi? Pháp Lang đâu?”

“Bẩm Thiên Thanh quân, tiểu tiên vừa tới Thương Nam thì khí tức có hơi loạn, nên thả Pháp Lang đi kiếm ăn trước, còn mình thì ở lại đây ngồi thiền.”

Ta giữ nguyên điệu bộ cúi đầu gia giáo, dùng ánh mắt khoan thủng mũi chân mình.

Giữa bốn bề hoa cỏ xanh thắm ngát hương, làn váy mềm mại phát phơ như hoa tươi nở rộ. Ai dám nói đỏ phối với xanh là phá hoại thẩm mỹ nào? Một nữ thanh tiên tao nhã đầy nghệ thuật như ta, thứ theo đuổi chính là phong cách thiểu số, mấy loại tiên phổ thông nào theo kịp.

“Vậy ngươi theo ta vào trong trước, hoa Linh Tiêu phải một canh giờ nữa mới nở.”

Thiên Thanh không nói nhiều lời thừa thãi, phất tay áo quay lưng bỏ đi.

Ta ngẩng đầu nhìn theo cái lưng của hắn.

Vóc dáng hắn cao ráo, dáng đi tuấn đĩnh tuyệt hảo, khoác lên người bộ tiên bào như bầu trời trong sau đợt mưa thu, xanh thắm mênh mang, trầm tĩnh sâu sắc.

Xanh như trời, trong như kính, óng ánh bóng láng, rõ là đáng mặt hai chữ “Thiên Thanh”.

Cơ mà đó là chỉ xét trên cục bộ, bỏ qua điểm chính thôi.

Ôi, ý trời trêu ngươi quá.

Ta lắc đầu, xách váy đuổi theo.

Theo Thiên Thanh vào phủ đệ Thương Nam, hẳn vào phòng nghiên cứu tiếp cuốn thiên tịch đang đọc dở, còn ta thì ngồi xỏm ở trong sân nghiên cứu hoa cỏ cây cảnh.

Thương Nam được mệnh danh là thánh cảnh, tất nhiên cũng mọc lên rất nhiều loại thực vật không thể tìm thấy ở những nơi khác, Linh Tiêu mà Pháp Lang nhớ thương cũng là một loại trong số đó.

Linh Tiêu trăm năm mới nở hoa một lần, và nở chỉ trong giây lát, trong khoảng thời gian đặc biệt ấy cam lộ thơm ngát sẽ bay lên lơ lửng giữa không trung, đó chính là mật hoa cao cấp nhất. Uống loại mật này thường xuyên thì cơ thể sẽ tỏa ra mùi thơm dịu, cho nên nó là món ngon mà bọn Hương thú ưa chuộng nhất.

Đương nhiên ta cũng thích Linh Tiêu, bởi vì nó là nguyên liệu thiết yếu không thể thiếu để ta nhuộm vải.

Chạy ngược chạy xuôi trong sân một lúc, ta sực phát hiện một giống thực vật không nên có mặt ở đây.

Thân hình thon thả lá lướt, ngả nghiêng theo gió, đường cong tự nhiên, xanh biếc lóng lánh...

Đây rành rành là một cái cây đậu đũa!

Dụi dụi mắt mình, nhìn trái nhìn phải, ngó trên ngó dưới, sẫm soi 360 độ đủ mọi phương hướng góc độ, nhìn tới nỗi muốn chóng mặt hôn mê, cuối cùng ta cũng rút ra được kết luận - đây chính xác, đích thị là một cây đậu đũa phổ thông không thể phổ thông hơn.

Dù cho bây giờ nó bị hàng đồng tư vàng lộng lẫy diêm dúa cách ly một mình, nhưng cũng không thể che nổi bản chất sơn dã quê mùa vốn có.

Ở cái nơi tấc đất tấc vàng này, ngay cả Mẫu Đơn chúa tể loài hoa cũng không chen rể vào nổi, tại sao một cây đậu đũa tầm thường lại có chỗ?

Còn là một cây đậu đũa mang theo dấu vết rõ ràng được con người trồng trọt?

Trong lòng ta nhất thời giống trống âm âm.

“Bị ngươi phát hiện rồi?”

Từ xa xa bay tới giọng của Thiên Thanh, vẫn sóng yên biển lặng như nào giờ.

Ta cứng hết người không dám động đậy, đầu óc bắt đầu quay vòng thần tốc.

Thánh cảnh như Thương Nam này, chỉ có mỗi Thiên Thanh được cư trú, ngấm lại người trồng cây đậu đũa này ngoài hẳn ra thì còn ai nữa đâu.

Vấn đề là không biết tại sao hấn lại trông giống đậu đũa thông thường này ở đây nhỉ? Lẽ nào hấn thấy cuộc đời tiên nữ lấy sương gió làm cơm quá khô khan, nên định trông đậu đũa đổi món?

Nhìn xuống cây đậu đũa bé nhỏ đang tung tăng đón gió mà chẳng biết tai va sắp ập tới nơi này, trong lòng ta cảm xúc ngổn ngang, sầu tư trăm mối.

Chiên xào rán luộc, mặc kệ là loại chế biến nào, đối với tộc đậu đũa của chúng ta đều là cách bỏ mạng thống khổ mà tàn nhẫn. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có ướp muối là coi như dễ chịu chút, cứ tưởng tượng như đang uống vài hớp nước mặn, hay đang tắm trong biển muối là xong.

Hạ quyết tâm, sờ sờ hạt đậu đáng thương trước mặt, ta xoay người nhìn Thiên Thanh quân cười nịnh nọt:

“Thiên Thanh quân, giống đậu đũa này nên ngâm ăn mới ngon!”

Lần quay đầu này quá gấp, ta chưa kịp phanh thì bộ mặt của Thiên Thanh đã bất ngờ đập thẳng vào mắt ta.

Bồ đề lão tổ của con oiiiiiii!!!

Tim ta bắt đầu đập nhanh mãnh liệt, cả người ta như muốn nổ tung ra, ngũ quan thoát cái mắt đi cảm giác, tất cả nội tạng đều tắt thở từ trần.

Hít ngược vào một hơi lạnh buốt, thần tốc lia mắt sang bên, căn môi dưới cưỡng ép bản thân phải giữ bình tĩnh.

Ta biết bộ dạng hiện tại của mình nhất định là bất bình thường, cực kỳ không nên, nhưng mà! Phản ứng sinh lý bình thường làm sao ta không chế nổi! Dù không phải lần đầu đụng mặt, dù đã sớm chuẩn bị tinh thần, cơ mà, dung nhan thần tiên của Thiên Thanh quân vẫn khiến ta rúng động trầm trọng!

Mỗi lần gặp ác mộng, mỗi lần muốn té xỉu, chỉ cần nhớ tới dung nhan của Thiên Thanh quân, là ta có thể bình tĩnh ngay lập tức.

Mỗi đêm trần trọc khó ngủ, ta luôn hướng mắt nhìn lên trời cao bát ngát, đau khổ suy tư: Tới cùng thì tạo hóa ôm ấp tâm tư gì, mà lại sáng tạo ra một gương mặt đạt tới đỉnh cao như thế?

“Là Phương chủ của các người nhờ ta trông.”

Áo choàng nhạt màu thoỉ lướt qua, Thiên Thanh đã bước vào tiểu viện.

“Phương chủ muốn trông đậu đũa làm gì?” Ta ngoái đầu nhìn mầm đậu đang run lẩy bẩy trong đồng tơ vàng, cắn răng quay mặt đi.

“Đồng bào ơi, thật là làm khó đồng bào, ngày nào cũng phải đối diện với gương mặt đó.”

“Không phải vì Thiên đình có một tiên đậu đũa giả mạo sao?” Trong lời của Thiên Thanh mang ba phần ý cười: “Tiên tử mới không có nguyên thân đậu đũa, khó đẹp yên được lòng chúng đậu đũa, nên Phương chủ các người mới nhờ

ta trồng một cây đậu đũa trong khu vực Thương Nam, để mạo danh nguyên thân của tiên tử kia.”

Mặt của ta bỗng dung từ trắng chuyển sang hồng - không ngờ một cây đậu đũa không quyền thế, không vũ khí như ta lại khơi lên đợt sóng vĩ đại trong giới đậu đũa, không biết có cây đậu đũa nào hợp sức dâng sóng tố cáo ta lên cấp trên không nữa?

“Yên tâm, Phương chủ các người đã giải quyết thay người hết rồi.”

Thiên Thanh này rõ là đi guốc trong bụng ta, ta lo nghĩ cái gì đều bị hấn biết tỏng.

“... Thật ra thì, ta thật lòng hy vọng trước đây mình là một cây đậu đũa, dầu gì cũng có một cái kết minh bạch.”

Nhìn mầm đậu chưa biết buồn lo trước mắt, ta không dần được tiếng thở dài, trước khi bản thân thăng tiên họ gì tên gì, nhà nào ở đâu, nguyên thân rốt cuộc là chủng loài nào, tất tần tật, ta đều không biết gì cả, nếu là một cây đậu đũa tinh thật thì cũng không tệ.

“Hà tất phải cố chấp với kiếp trước?”

Thiên Thanh cũng biết chuyện ta mất trí nhớ, và hấn cũng như Phương chủ, coi thường chuyện này.

“Biết đâu khi đó đúng lúc Thiên giới mở cuộc điều tra tiên khẩu, mà giống cỏ cây các người không thể hoàn thành chỉ tiêu sinh sản đúng hạn, nên mới tùy tiện bắt một hồn phách cho đủ số.”

Ta thấy hấn nói ung dung tự nhiên như vậy, cứ như đây là chuyện đã chắc mười mươi, đành phải lên tiếng nhắc nhở hấn: “Phương chủ nói, ta được Ngọc Hoàng đại đế bổ nhiệm thăng tiên...”

Còn cố ý nhấn mạnh bốn chữ “Ngọc Hoàng đại đế...”

“Vậy thì cũng không sao cả, rất có thể cả tam giới đều đồng thời kiểm kê hộ tịch, Thiên giới không thể đạt được tỉ suất tăng trưởng nhân khẩu dự trù, cho nên Ngọc Đế bèn bắt đại một hồn phách cho đủ số...”

Thiên Thanh vẫn nỗ lực củng cố quan điểm của mình.

Thế là, trong lúc hấn từ tốn miêu tả, ta như trông thấy một cảnh tượng đang hiện ra trước mắt - đại diện nhập tịch của tiên đậu đũa thành công mỹ mãn, Ngọc Đế mừng phát điên xách kim bút phác một đường đậm nét lên “Lịch sử Tam giới” - ngày mười lăm tháng tư năm Long Phong, tổng số lượng phi nhân loại của cả ba giới Thiên Yêu Ma cuối cùng đã phá kỷ lục trăm vạn đại quan một cách suôn sẻ, mục tiêu đạt thành, thật đáng mừng thay, thật xúc động thay!

Mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng, ta cảm thấy mình hết sức bi thương tiếc hận, nước mắt bắt đầu rung rung trong hốc mắt.

Một tiếng cười muộn chột lọt vào tai ta, tay áo xanh như gió phất qua hai gò má ta, rồi có một cái tay chọc nhẹ lên trán ta.

“Sao ngươi lại ngốc như vậy hả, tiểu Giang Đậu!”

Thế là ta tỉnh ngộ, Thiên Thanh cố tình chơi ta.

“Đồ tiên hồng làm lớn mà không kính!” Con điên bùng lên từ tâm can, ta hung hăng đập lên mặt cô một đập - không đập được chủ nhân, thì chà đập địa bàn của chủ nhân cũng tốt chán.

“Giận chuyện này sao?” Thiên Thanh không phiền không cáu, âm điệu còn sung sướng thấy rõ: “Vậy ta đền cho ngươi một con phương thú có được không?”

“Không thích!” Ta không thèm nghĩ ngợi gì mạnh miệng chối bay.

Nhưng tới khi hoàn hồn, lòng ta lại bàng hoàng - vừa rồi ta không lãng tai chứ? Phương thú Thiên giới, có thể tỏa ra trăm mùi hương chỉ sinh ra ở mỗi Thương Nam, cả tam giới gộp lại cùng lắm chỉ có mười con phương thú, vừa rồi tên Thiên Thanh quân bất lương này lại bảo muốn tặng ta một con?

“... Chẳng hay Giang Đậu tiên tử không thích phương thú Thương Nam của ta ở chỗ nào?”

Giọng gọi hồn của Thiên Thanh loáng thoáng thổi tới từ đỉnh đầu, hình như có dấu hiệu đóng băng.

“Ăn không được, chạy không nhanh, chỉ có thể ôm ngủi học đòi làm sang, kiêu đồ trang trí như vậy, không có cũng chẳng sao.”

Ăn năn cũng đã muộn, ta chỉ còn cách bất chấp nói ra lời thật lòng.

Nói thật thì, chuyện nuôi thú cưng này cũng phải liệu sức mà làm, tiên lớn bao nhiêu, thì nuôi thần thú to bấy nhiêu. Cây đậu đũa ta đây không thể bắt chước một thượng tiên pháp lực cao cường như Phương chủ, nuôi bao nhiêu là Hương thú chỉ để ngắm không thể xài. Nếu như bây giờ Thiên Thanh quân hào phóng tặng cho ta binh khí thiết nguưu có thể đánh nhau, hoặc là mộng điệp có thể rắc thuốc ngủ, thì có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại một chút.

“Không phải ngươi được xưng là tiên nữ tao nhã nhất Thiên đình ư? Sao lại chê nó quá mức phong nhã?”

Âm điệu trầm bổng của Thiên Thanh đúng là đầy tố chất để bày tỏ sự khó tin của hẳn.

“Thánh quân, thực không dám giấu, kỳ thật bản tọa là người ủng hộ cả hai đường lối, tao nhã và chủ nghĩa thực dụng.” Sắc mặt ta nghiêm túc: “Dù sao phải có mâu thuẫn mới sinh ra tiến bộ!”

Ta thấy Thiên Thanh lặng thinh một lúc lâu.

Thành ra ta cũng không dám nói gì nữa.

Không biết qua bao lâu, Thiên Thanh cuối cùng quyết định phá tan cục diện bế tắc này.

Hắn nói: “Tiểu Giang Đậu, hình như Pháp Lang chạy sai chỗ, xông vào Minh giới rồi.”

Ta nghĩ hôm nay nhất định không phải là ngày cát lành, nếu không tại sao đầu tiên là đụng phải Nhị Lang thần, sau đó lại làm lạc mất con thú cưng của Phương chủ?!

Thiên Thanh thấy mặt ta biến sắc, có lẽ là vì lương tâm không cho phép, hoặc xuất phát từ chủ nghĩa tiên đạo cao thượng, nên đã quyết định chia tay ra cứu vớt: “Đừng nóng ruột, ta dẫn ngươi tới Minh giới tìm.”

Bất luận có ky tướng mạo của vị thần quân này bao nhiêu, thực lực của hắn cũng khiến ta yên tâm tuyệt đối. Thế là ta gật đầu, vẫy tay ngoắc ngoắc Ba Động Vân.

“Ngươi định cuời thứ này tới Minh giới?” Thiên Thanh quân liếc ta.

Tuy đây chỉ là cái liếc mắt bình thường, nhưng với người thông minh nhạy cảm như ta, thì đã sớm bắt được độ thâm sâu khó lường của nó, chính là - cảm đem cái thứ mắt mặt này theo ta!

“Ta vẫn chưa có mây bảy màu...” Ta do dự nói.

Đâu chỉ bảy màu, tới năm màu ta còn chưa vớ được một cái.

Thiên Thanh không nói nhiều, chỉ phát tay áo về phía Ba Động vân, đám mây trắng trong thuần khiết ban đầu hô biến một cái đã thành đủ màu sắc sỡ.

“Một, hai, ba...” Ta run run đếm số màu trên đám mây: “... Mười một, mười hai...”

Thiên Thanh lại có thể trực tiếp biến tiểu Ba bé bỏng của ta thành Kim Biên Tường Vân mười hai màu, đây chính là thánh khí cấp cao nhất trong tất cả các loại pháp khí bay lượn đấy nhé!

“Còn không đi mau?” Thiên Thanh liếc ta thêm cái nữa, bên mép hình như còn treo ý cười, như có như không.

“... Ngài, ngài có thể trực tiếp thăng cấp ta lên thượng tiên được không?” Ta há to mồm nhìn hắn, trong lòng ôm ấp một giấc mộng tươi đẹp: “Ngài cũng phát phát tay áo với ta đi! Mau lên...”

“ĐI, NHANH, CHO, TA!”

Chương phong ập tới, lần này thì ta có thể khẳng định, hắn thật sự không có cười.

Trong trí nhớ của ta thì ta chưa bao giờ ghé chơi Minh giới, chỉ nghe những tiên tử khác kể lại, rằng Minh giới là một nơi âm u bản thủ, sinh vật ở đó cũng xấu xí hết biết.

“Chỉ có tiên nhân không được ai ưa mới bị đẩy xuống đây nhậm chức thôi.” Đây là nguyên do của Thiên Giáng.

Ta dè dặt thận trọng đi theo sau lưng Thiên Thanh, lòng ngập tràn tò mò và hứng thú với cuộc hành trình tới Minh giới này.

“Tiểu Giang Đậu.”

Thiên Thanh bỗng nhiên kêu ta.

“Xin nghe Thánh quân sai bảo.”

Ta cực kỳ chân chó cúi đầu khom lưng.

“... Ta hỏi ngươi, có phải ngươi rất ghét tướng mạo của ta không?”

Giọng Thiên Thanh vẫn bình bình không nghe ra cảm xúc nào, cứ như chỉ đang trần thuật một sự thật mà ai cũng biết, tỷ như chuyện “Vợ Thiên Lô là Điện Mẫu” ấy.

Ta giật thót.

“... Tại, tại sao Thánh quân lại nói bậy như vậy?”

Ổn định tâm trạng, ta ráng hết sức thể hiện dáng vẻ người vô tội bị hàm oan, mờ mịt không hiểu gì, muốn ngây thơ bao nhiêu thì ngây thơ bấy nhiêu.

“Ta phát hiện ngươi rất ít khi nhìn thẳng ta, nếu bắt buộc phải nói chuyện với ta, thì cũng cố gắng đứng chệch sang bên.”

Thiên Thanh vẫn đều đều phát biểu tiếp: “Ngươi thật giống như, rất sợ nhìn thấy mặt ta?”

Bồ đề lão tổ ơi, không ngờ Thiên Thanh quân này lại nhạy bén như vậy!

“Thánh, Thánh quân nói đùa!” Ta cười hai tiếng cực kỳ tế ngắt, đầu óc bắt đầu liều mạng đảo tung lên.

“Chẳng qua do tiên dung của Thánh quân thật sự quá mức hoàn mỹ, tiểu tiên ta nhìn nhiều một chút thì tim đã đập nhanh khó lòng chịu nổi, cho nên ta mới không dám nhìn thẳng Thánh quân! Tiểu tiên tu vi quá kém, định lực quá thiếu, xin Thánh quân ngàn vạn lần đừng trách tội!”

Ta nói với giọng chứa chan tình cảm nước mắt tuôn rơi, chỉ thiếu điều ba quỳ chín bái thề với trời. Huống chi câu này là nửa giả nửa thật, cũng không tính là lừa đảo toàn bộ.

Thiên Thanh che nắm tay trước miệng, ho khan một tiếng.

“Đi thôi, chúng ta nên mang Pháp Lang về sớm một chút.”

Khi lên tiếng lần nữa, ngữ điệu của hắn đã mềm đi tới lạ.

Chùi chùi mồ hôi, thở phào một hơi, ta lập tức cun cút theo chân hắn.

Giờ ra quyết sách như vậy với cấp nhân vật như Thiên Thanh Thánh quân, giá nào cũng không thể để hấn phát hiện ra bí mật của ta.

Bởi ta luôn nhớ kỹ, bản thân chỉ là một tiên đậu dưa thân cô thế cô mỏng manh dễ vỡ.

Chương 3

Chúng ta bay được một lúc, cuối cùng đỗ lại trước một con sông to sóng gợn lăn tăn.

Có ai từng thấy trâm ngọc lưu ly Bằng Hòa trên đầu Tây Vương Mẫu chưa? Con sông này căn bản là gom hết vô số trâm ngọc lưu ly đó vào cùng một chỗ, làn sóng biếc bập bênh ánh sáng, hơi nước nóng lạnh đan xen mù mịt, phá tới tấp vào mặt ta.

“Đây là Vong Xuyên.”

Thiên Thanh quay người lại nói với ta.

Ta gật đầu tỏ ý thụ giáo, chờ tiếp câu sau.

Thiên Thanh tuyệt đối không phải dừng lại đây để thưởng thức phong cảnh, ta đoán ở chỗ này nhất định có cửa ải nào đó, khiến hấn phải đổi chiến lược giữa đường.

“Nước sông có độc, dưới nước có quý, chỉ có dò mới vượt qua được, nhưng bây giờ người chèo dò không có ở bên.”

Thiên Thanh tóm tắt ngắn gọn mấy từ then chốt.

“Giờ tính sao đây?” Ta nhìn quanh quất, lấp bắp: “Thánh quân, kỳ thật tu vi của ta còn thấp lắm...”

Ta sợ hấn quăng ta xuống nước làm bè nổi lớt chân.

Sợ hơn là hấn kêu ta tự ra ngoài tìm dò.

Giữa đêm hôm khuya khoắt thanh vắng không người, một tiểu tiên không có vé đi dò như ta, biết tới chỗ nào tìm một con thuyền để không đây?

“Ngươi chờ một lát, để ta dùng Ly Hồn thuật thăm dò thử đã.”

Ngoài dự liệu của ta, Thiên Thanh lại chủ động xin ra trận giết giặc: “Ồ yên đây, trông chừng tiên thân của ta, không được làm bừa.”

Tất nhiên ta không cự tuyệt rồi. Ly Hồn thuật là pháp thuật cao cấp, tiểu tiên teo tóp cỡ ta trừ kéo chân ra thì còn làm gì được nữa, suy đi tính lại thì cố thủ ở trạm chỉ huy là an toàn nhất.

Phương chủ từng dạy rằng, khi trên trời rớt bánh thì phải nhanh chóng há mồm đón, nếu không để nó rớt nát thì cũng chỉ còn lại nhân bánh thừa, gom cũng gom không đủ.

Ta bắt đầu cảm giác hôm nay mình đã tới hồi khổ tận cam lai.

“Woa, đại ca coi nha đầu bên kia đi! Coi bộ ăn rất ngon!”

Chưa đợi ta tiêu hóa xong cái bánh ngon trong bụng, bên tai đã vẳng tới một giọng nói như tiếng ma quỷ gọi hồn.

À, sai rồi, hẳn là nên bỏ bớt chữ “Nhu” đi.

Ta nhìn hàm răng nanh sắc nhọn phía đối diện, nhủ lòng như thế.

“Cô nương này ngó thịt non da mềm, tươi ngon mọng nước, chúng ta xơi thử một miếng xem ngon không nào?”

Bên bờ Vong Xuyên, một sinh vật thuộc giống thần lằn, xanh biếc từ đầu tới chân đang đối thoại với một sinh vật khác thuộc giống cóc nhái đỏ lè từ đầu tới chân.

Sở dĩ bảo “Thuộc giống” là bởi hai anh em này đều dài gần tám thước, cái miệng há ra ít nhất có thể nuốt trọn cả một con dê.

Ta có hơi hơi sợ. (Xin nhấn mạnh, chỉ hơi hơi thôi, hơi hơi thôi.)

Thiên Thanh vẫn giữ vững cái mặt liệt vạn năm bất biến, tới lông mi cũng chả buồn rung chút nào.

Hy vọng tan nát.

Xem ra là xuất hồn rồi, ta khó tránh khỏi tiếng thở dài, thu tay lại, xoay người, đứng nghiêm.

“Yêu quái phương nào, dám can rõ trước mặt tiên đậu dưa ta đây?”

Lưng thẳng tắp, trong đầu ta liệu mạng hồi tưởng lại điều bộ hung thân của Phương chủ lúc đối phó với lão sắc lang Lã Động Tân, tự nhủ mình có thể học theo bảy tám phần cũng được, ít nhất có khí thế là đủ.

Vậy mà cóc quái lại “Xi” một tiếng bật cười.

“Tiên đậu dưa? Há há há tiên đậu dưa? Thời buổi này tới mầm đậu dưa cũng tu thành tiên được, coi mời Thiên đình hết người thật rồi!”

Hắn cứ mở miệng là “Đậu Dưa”, “Đậu Dưa”, ta nghe tới nổi bực bội trong lòng, nhưng đầu óc xoay vần một lúc ta lại phẩn chấn hẳn lên.

Từ tận đáy lòng ta không muốn động thủ với họ. Thứ nhất ta không rõ thực lực của đối phương, thứ hai nếu như ta làm lớn chuyện, thì Phương chủ chắc chắn sẽ biết chuyện ta để lạc Pháp Lang. Bất kể ra sao, dàn xếp trong hòa bình mới là sự lựa chọn tối ưu nhất.

Thế là ta nhanh chóng mỉm cười hữu nghị, tận tình khuyên bảo hai huynh đệ yêu quái:

“Không sai, ta chính là hạt đậu đũa tu thành tiên hàng thật giá thật. Các người ăn hạt đậu đũa ta đây thì có gì thú vị đâu? Minh giới có nhiều rau cải như vậy, ngắt bừa một góc cây khăng định còn ngon miệng hơn ta nhiều.”

Vừa dứt lời, thần lằn quái cũng cười phá lên: “Tiểu tiên nữ cho chúng ta là bọn ăn chay à! Chúng ta đây ai cũng ăn mặn hết!”

Hắn trợn to cặp mắt đỏ lòm nhìn ta, cái đuôi không lồ hết như mãng xà uốn tới ẹo lui trên mặt đất, chất dịch hôi tanh chậm rãi nhỏ xuống dọc theo kẽ răng.

“Tu luyện cỡ nào cũng không sao hết, thứ chúng ta ăn là hồn phách, kiểu hồn phách dính tiên khí như người là vị tuyệt nhất.”

Hơi thở lạnh lẽo tiêu điều đập vào mặt ta, ta âm thầm nắm chặt phát trần trong tay áo.

“Đại ca! Đằng sau tiểu nha đầu này hình như còn một tên đồng bọn!” Thần lằn quái đang định đi tới, bỗng nhiên dừng lại reo to: “Vừa khéo hai ta mỗi người nuốt một tên!”

Cóc quái lập tức xoay mí mắt ngoá qua ta.

“Các người không được động vào hắn!”

Ta giang rộng hai tay ra chắn ở trước mặt Thiên Thanh, định bụng che tầm nhìn của tụi nó.

Thà bị mấy sư tử phát hiện chuyện ta không nhìn nổi tiên thân của Thiên Thanh, còn hơn bị yêu quái ăn thịt, ít nhất chết còn đỡ đau hơn.

“Té ra... đây là người yêu của người à?” Cóc quái bỗng nhiên nheo mắt lại, cười vô cùng sâu xa.

Ta biết lời kịch tiếp theo của hắn là - “Xem ra cũng là một tên thân tiên, để cho ta hưởng thử coi nào.”

“Có mới là lạ! Hắn là kẻ thù của ta!” Ta cãi lại mà không buồn suy nghĩ gì.

“Ồ? Làm sao chúng mình được?” Giọng quái đản của thần lằn bay tới. Ta nghĩ nếu như hắn có lông mi, thì nhất định lúc này nó sẽ vút cao như mây, tiếc một nỗi hắn lại không có sợi nào, thành thử ta chỉ nhìn thấy ba con mắt cá chết lật lên trắng dã.

Ta chớp chớp mắt, quay phắt người làm một động tác.

Làm một động tác mà từ giây phút đầu tiên nhìn thấy Thiên Thanh quân ta đã áp ủ trong lòng.

Ta nhắm ngay mặt hắn, hung hăng đâm cho một cú.

“Úi!” Một tiếng khóc thét thảm thiết vang lên.

Tiếng thét này không phải do cơ thể Thiên Thanh phát ra, thần lằn quái nhìn thấy Thiên Thanh ngã xuống, chẳng biết sao lại có vẻ mặt thống khổ.

“Sao lại là ngài ấy?” Cóc quái thấy rõ mặt mũi của Thiên Thanh thì thất kinh.

“Không ngờ người lại hận ngài ấy như thế...” Cóc quái nhìn ta với vẻ mặt không thể nào tin nổi: “Sao lại xuống tay được...”

“Hu hu hu, cuối cùng hôm nay ta đã gặp được GODFIVE... ta gặp được GODFIVE rồi...”

Thần lằn quái đặt phịch mông ngồi bẹp ra đất, bắt đầu khóc sụt sùi.

Nhân lúc bọn họ đang đau khổ, ta chớp thời cơ ném dải lụa đỏ trong tay áo ra, nhanh miệng niệm phước thân chú⁽¹⁾.

“Cấp cấp như luật lệnh, bắt!”

Đội huynh đệ yêu quái kia tỉnh hồn lại, thì đã bị phát trần của ta bao vây.

“... Người thông minh lắm!” Cóc quái nhìn phát trần rồi ngẩng đầu nhìn ta, như thể không cam lòng.

Ta nhìn hần cười hì hì: “Bôn tiên cô đâu chỉ thông minh, còn rất mưu mẹo nữa mà!”

Bình thường ta không tập nhiều mấy loại pháp thuật tấn công, vả lại trình độ còn khá thấp, cho nên vừa rồi mới cố ý câu giờ, thâm nghĩ nhân lúc bọn họ mất cảnh giác nhanh tay đánh lén, cuối cùng âm mưu của ta cũng thành công.

“Đáng tiếc, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.” Cóc quái đột nhiên thở dài một hơi giả bộ tiếc hận.

Ta biến sắc, trong lòng thâm kêu không ổn.

Lúc này cóc quái cấp tốc bơm hơi vào bụng, càng bơm càng to, càng bơm càng lớn, cho tới khi cái bụng trắng hếu bị bơm tới căng phồng trong suốt. Chợt nghe “Phụt” một tiếng, phát trần đang trói bọn họ lại bị chặt đứt một cách cực kỳ sinh động!!

“Người!” Tâm pháp phản phệ⁽²⁾, thân thể ta lắc la lắc lư, cổ họng trào lên vị ngọt nồng: “Vô lại!”

“Ta đâu chỉ vô lại? Mà là cực vô sỉ!” Cóc quái cười ộp ộp, có vẻ sung sướng lắm.

Thần lằn quái cũng bị lực bắn ra của phát trần đánh thức, nhảy phốc lên cao, thè cái lưỡi đỏ lòm dài ngoằng đánh về phía ta.

Ta cảm thấy trước mắt bất thành linh xẹt qua một tia chớp màu đen, còn chưa hiểu đâu ra đâu, đã thấy thần lằn quái hét lên một tiếng ngồi sụp xuống.

Ngoái đầu nhìn lại, Thiên Thanh đã hồi hồn từ lúc nào không hay, vậy mà cứ đứng im lìm ở sau lưng ta như thế.

Á, người là bồ lão họ nhà rắn sao?

Ta bị hấn hù càng sợ hơn.

“Các người thật to gan, lại dám đánh lén tiên tử Thiên giới.” Thiên Thanh tới nhìn cũng chả thèm nhìn ta, mặt không cảm xúc chấn ở trước mặt ta.

Rốt cuộc hấn đã ra tay thế nào, chuyện này chẳng ai biết được. Nói tóm lại chờ ta lấy lại hồn, đã phát hiện thần lẩn quái chỉ còn nửa cái lưới, còn vừa khóc vừa cười như bị rối loạn thần kinh: “... Nói chuyện... ối giờ ơi GODFIVE nói chuyện với ta... hu hu...”

Ta thật lòng rất muốn đá cho yêu quái này một đá - sùng bái thần tượng không phải tội lỗi, nhưng cuồng tới nổi mù quáng thì thật là sai trái, tên Thiên Thanh này đáng để người có chết cũng không tiếc sao?

“Thánh quân tha mạng!” Cóc quái thấy đã hết đường cứu vãn, lập tức đập đầu nhận tội: “Bọn ta bị ép buộc mà!”

“Bị ép buộc? Bị ai ép buộc?” Thiên Thanh lên giọng, trong đó pha thêm một chút phần nộ kỳ dị.

“... Bị xã hội độc ác ép buộc.” Cóc quái sấn lên một bước ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dạng đau khổ tột cùng, phát ngôn hùng hồn: “Xuất thân không do hai huynh đệ ta lựa chọn! Nếu bọn ta là thân yêu quái thì chỉ có thể hút hồn phách để sống, nếu muốn sống thì chỉ có nước giết người, những tiên tử chỉ cần ăn bằng gió như các người, sao hiểu được nỗi thống khổ của yêu quái thấp kém bọn ta?”

Không ngờ anh cóc này lại là một thanh niên phần nộ với thời đại, à không phải, chắc là trá hình thanh niên phần nộ. Để được phạt nhẹ, nó đã kết hợp một cách tài tình giữa bị kịch bản thân và thực trạng xã hội, lên án mạnh mẽ sự khác biệt giai cấp, lên tiếng tố cáo bộ phận nhỏ những người ngồi trên chóp kim tử tháp, yêu cầu họ hãy suy ngẫm và thức tỉnh, từ đó chiếm được lòng đồng tình, tranh thủ giảm bớt án phạt.

Ta lại có thể nhìn hiện tượng để nhận ra bản chất nham hiểm mưu toan thoát tội của cóc quái này, thật không hổ là một nữ thanh tiên tao nhã có chiều sâu tư tưởng. Ta vừa phân tích vừa gật gù hài lòng với bản thân.

Đang chuẩn bị nhắc nhở Thiên Thanh về dụng tâm hiểm ác của cóc quái, ta lại nghe người đằng trước cười khẽ một tiếng.

Quả thật là một tiếng cười khẽ ời là khẽ, sau đó mắt hút trong tích tắc.

Cóc quái đột nhiên hóa thành một làn khói xanh, biến mất như không khí.

Hiện trường yên tĩnh một lát, sau đó là tiếng khóc ré đing tai nhức óc của thần lẩn quái: “Đại ca! Đại ca! Đại ca biến đâu mất rồi?”

... Biến mất thật sao?

Ta ngẩng đầu dùng mắt hỏi Thiên Thanh.

Hắn khẽ gật đầu.

Ta đang định hỏi hắn đây là loại pháp thuật gì, thì lại nghe ầm một tiếng, tiếng khóc lóc của thần lằn quái đột nhiên tắt ngấm. Một làn khói bốc lên cao, thế là hắn cũng đi theo cóc quái rồi.

Hương tiêu ngọc vẫn, ta lắc đầu, thật là tiếc hận.

“Người bị thương.” Tơ lụa mát rượi chọt lau lên góc miệng, Thiên Thanh đang nghiêng đầu nhìn ta, mắt sáng như đuốc.

Ta ngó thấy trên ống tay áo hắn có một vết đỏ tươi, không khỏi cười ngượng, nhưng trong lòng thì oán giận.

Quý ngài ơi, ngài làm ơn đừng quay lại bắt nờ như vậy có được không? Cứ cho ta nhìn cái lưng thôi không phải được rồi sao? Cái lưng của ngài thật là anh tuấn tiêu sái, hùng vĩ hiên ngang làm cho ta nhớ mong mà...

“Ngài... giết hai tên đó rồi sao?” Ta dứt mắt khỏi hắn, ập a ập ứng hỏi.

“Ném tới địa ngục.” Giọng Thiên Thanh lạnh lẽo mà nhạt nhẽo.

Hóa ra là địa ngục.

Ta thở dài, tuy không chết nhưng cũng chẳng dễ chịu hơn.

“Thánh quân, ngài có nghĩ tới lời cóc quái nói không? Thật ra xuất thân cũng không phải do mình chọn...”

Ta nghĩ ngợi một chút, lí nhí nói.

“Không có ai vừa sinh ra đã làm thần tiên.” Thiên Thanh cắt ngang lời ta không chút do dự, hắn ngẩng đầu nhìn trời cao, ánh mắt cao xa: “Người không phải, ta cũng không phải.”

Tích tắc đó, trong mắt hắn dường như có thứ gì muốn trào ra.

“Lúc này vì sao đánh ta?”

Thế rồi hắn bỗng nhiên quay đầu lại, nở nụ cười dịu dàng.

Khiến ta tưởng tích tắc vừa rồi chỉ là ảo giác.

“... Ta không phải cố ý, nếu không đánh ngài thì bọn họ sẽ không phân tâm...”

Có đánh chết cũng không thể để cho Thiên Thanh biết suy nghĩ thật trong lòng ta, ta nhăn nhó mặt mũi đầy đau khổ.

“Vì sao cứ phải đánh vào mặt?”

Thiên Thanh lại không buồn nghe ta giải bày, vẫn cứng đầu không chịu bỏ qua: “Thiên giới có nhiều tiên nhân như thế, nhưng chỉ có người mới dám đánh vào mặt ta.”

Cái tên hẹp hòi này! Vừa rồi ta còn thủ thân như ngọc cho người, à nhầm, là thủ thân người như ngọc, vậy mà bây giờ người còn bắt chẹt ta, thật đúng là làm việc thiện không được trả ơn.

Giải thích không được, mà không giải thích cũng không được, thế là ta chán nản trung ra dáng vẻ cam chịu, làm một con dê lên thớt chờ người ta làm thịt: “Đã nói không phải cố ý rồi, không thì ngài đánh lại ta một cú đi!”

“Được.” Ai ngờ Thiên Thanh lại thẳng thẳng nhận lời.

Bồ Đề lão tổ oiiiiiii!!!

Ta nhất thời thấy một tia sấm sét nện thẳng xuống đầu, đây rõ là vác đá đập lên chân mình mà! Tên Thiên Thanh này chỉ hươu hươu tay áo là có thể hô biến một người thành quái vật siêu cấp vô địch, nếu như bây giờ để cho hắn đánh một cú thật, thì chẳng biết ta còn có cơ hội sống sót nhìn thấy bình minh hay không đây?!

Thế nhưng! Giang Đẩu ta dầu gì cũng là người lăn lộn trong giới nghệ thuật tao nhã, cái gì gọi là quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, bất cứ giá nào cũng không thể nuốt lời.

Thế là cắn chặt răng, bất chấp nuốt lệ vào lòng, ta vác vành mắt đỏ bừng hiên ngang bước tới trước mặt Thiên Thanh.

“Đánh đi.”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, thấy chết không sờn.

Dù cho đánh chết cũng được, chỉ xin bất cứ giá nào cũng đừng đánh mặt ta ra thành cái mặt hắn.

Thiên Thanh liếc mắt nhìn ta, vai run khẽ.

“Á á!” Ta ôm đầu nhảy phốc ra ngoài ba trượng.

“... Còn chưa đánh.” Giọng Thiên Thanh nghe có vẻ bất đắc dĩ, còn có vẻ buồn cười.

“Hi hi, diễn thử, diễn thử thôi mà.” Ta đỏ mặt pha trò, đập đập đập quay lại chỗ cũ, nhủ bụng phản ứng sinh lý quả nhiên khó khổng chế.

Một lần nữa nín hơi tĩnh khí, ta cố xóc hết can đảm cả đời mình ngẩng đầu lên nhìn Thiên Thanh, nhắm mắt, bặm môi.

Chết sớm siêu sinh sớm, trong lòng ta mặc niệm khẩu quyết, ngóng trông Thiên Thanh có thể tốc chiến tốc thắng cho ta được ngậm cười nơi chín suối.

“Tiểu Giang Đẩu.”

Vậy mà Thiên Thanh cứ quyết chí không hoàn thành tâm nguyện của ta, trước khi tra tấn còn muốn thăm vấn: “Nghe nói Phương Thảo môn các người giấu rất nhiều tranh của ta?”

Trong lòng ta còn thiếu hẳn một quyền, đương nhiên gật đầu tới tấp.

Đâu chỉ Phương Thảo môn, đoán chừng cả Thiên đình còn cả đồng người tàng trữ tranh của hắn, đặt dưới gối này, nhét vào chăn này... nghe đâu còn có tiên tử giấu trong bộ phận nhạy cảm, còn không sợ nhột nữa, chắc chắc.

“Ngươi có không?”

Tên Thiên Thanh này thật là kỳ quái, hỏi ta làm gì?

“Có, có.”

Ta lại gật đầu tiếp, đoán chừng hắn đang khảo sát coi bản thân có được nữ thanh tiên tao nhã hoan nghênh không đây mà.

“Giấu ở đâu?”

Giọng Thiên Thanh cao lên, đây là biểu hiện tâm tình bồn đại nhân hắn đang sung sướng.

“... Không có giấu.”

Ta nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng vẫn nói ra lời thành thật nhất từ trước tới nay: “Ta tìm Phương chủ xin hai bức, treo công khai lên tường.”

“Treo công khai?” Giọng Thiên Thanh nghe khá là hết hồn.

“Phải, ta muốn ngắm thường xuyên, nếu giấu thì không tiện lắm.”

Đây là câu trả lời thành khẩn chân thành và tha thiết nhất xưa nay chưa từng có của ta.

Bởi bức tranh đó ta treo trong... nhà xí, nửa đêm đi vệ sinh sợ ma, đã có bức họa của Thiên Thanh trừ tà. Kỳ thật nhìn Thiên Thanh quen rồi, thì nhìn yêu ma quỷ quái cũng không còn đáng sợ nữa.

Nghĩ tới đây, ta bỗng mở mắt quan sát người trước mặt, trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm kích.

Ai dè lại thấy Thiên Thanh đang nhìn ta bằng vẻ mặt mơ màng, ánh mắt mông lung.

“?”

Ta dùng ngón tay vẽ một ký hiệu đáng yêu trước mặt hắn.

Bản thân ký hiệu thì không đáng yêu, nhưng người vẽ là Giang Đậu ta, cho nên nó thành ra đáng yêu.

Mây mù tản ra, ánh mắt của Thiên Thanh dần sáng tỏ lại.

“... Bây giờ tạm tha cho ngươi.” Hắn cười gõ trán ta một cái: “Tạm thời ghi vào sổ, lần tới nhất định tính với ngươi.”

Nửa câu đầu làm ta mừng rỡ tới phát điên, nhưng nửa câu sau lại làm ta đau khổ tới phát sầu.

“Nào dám, nào dám.” Ta hậm hực vung tay áo.

Không biết trên đời này có loại pháp thuật hùng mạnh nào có thể khiến Thiên Thanh mất trí nhớ như ta không nhỉ? Xem ra lúc về ta phải len lén hỏi thăm thử coi sao.

Ghi chú:

1. Chú trời thân.
2. Cản trả, đánh dội lại.